

ΑΛΙΚΗ ΣΤΕΛΛΑΤΟΥ

ΓΑΤΑ
ΣΤΟΝ ΚΗΠΟ

ΝΟΥΒΕΛΑ

Ἐν δὲ τῷ πορεύεσθαι αὐτοὺς αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς κώμην τινά·
γυνή δέ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτόν. Καὶ τῆδε ἦν
ἀδελφή καλουμένη Μαριάμ, [ἡ] καὶ παρακαθεσθεῖσα πρὸς
τοὺς πόδας τοῦ Κυρίου ἤκουεν τὸν λόγον αὐτοῦ. Ἡ δὲ Μάρθα
περιεσπᾶτο περὶ πολλήν διακονίαν· ἐπιστᾶσα δὲ εἶπεν· Κύ-
ριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφή μου μόνην με κατέλιπεν δια-
κονεῖν; Εἶπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται. Ἀποκριθεὶς
δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Κύριος· Μάρθα Μάρθα, μεριμνᾷς καὶ θορυ-
βάζῃ περὶ πολλά, ἐνὸς δὲ ἐστὶν χρεία· Μαριάμ γὰρ τὴν ἀγα-
θὴν μερίδα ἐξελέξατο ἣτις οὐκ ἀφαιρεθήσεται αὐτῆς.

Κατὰ Λουκᾶν 10, 38-42

Κοιμόσουν και ξύπνησες γιατί δέν μπορούσες νά κοιμηθεῖς ἄλλο. Δέν μπορούσες και δέν ἤθελες. Και γι' αὐτὸ ξύπνησες. Ξύπνησες και ὅλα ἦταν ὅπως πρὶν κοιμηθεῖς. Ἡ τηλεόραση ἔπαιζε, ἡ βρῦση ἔσταζε και τὸ τηλέφωνο ἦταν ἀκόμα ἐπάνω στὸ κομοδίνο σου. Χρόνος ὑπάρχει, σκέφτηκες και γύρισες μπρούμυτα στὸ κρεβάτι σου μὲ τὰ χέρια τεντωμένα δίπλα στὸ σῶμα, τὶς παλάμες νά κοιτοῦν τὸ ταβάνι και μὲ κλειστὰ τὰ μάτια, ἀπολαμβάνοντας τὸν χρόνο πὸν ὑπῆρχε. Ἀλλὰ ὄχι γιὰ πολὺ. Σὰν σὲ φωτογραφία σὲ εἶδες στὴν ἴδια στάση πολὺ καιρὸ πρὶν, τότε πὸν δέν εἶχες σπίτι, τότε πὸν προσευχόσουν, τότε πὸν εἶχες σκεφτεῖ ὅτι μπορούσες νά κάνεις νά μὴν ὑπάρχουν οἱ ἄλλοι. Ὅτι μπορούσες νά κάνεις νά μὴν ὑπάρχουν οἱ ἄλλοι. Ἦταν μιὰ στιγμή. Τινάχτηκες. Τώρα εἶχες σπίτι. Τώρα ὑπῆρχε ἐκεῖνος. Και αὐτὴ ἡ στάση δέν ταίριαζε μ' αὐτὴ τὴν ὥραία μέρα πὸν εἶχε ξεμερῶσει και, παρόλο πὸν ἀπὸ τὴ στιγμή πὸν εἶχες ἀνοίξει τὰ μάτια ἐπαναλάμβανες στὸν ἑαυτὸ σου ὅτι χρόνος ὑπῆρχε, ἦταν αὐτὴ ἡ στάση πὸν σ' ἔκανε νά θέλεις νά σηκωθείς πὸ γρήγορα. Σὰν νά βιαζόσουν. Σὰν τελικὰ νά μὴν ὑπῆρχε. Χρόνος.

Σηκώθηκες ὅπως εἶχες σηκωθεί και τὴν προηγούμενη μέρα. Ἔτσι ἡ μέρα θὰ ἦταν ἴδια μὲ τὴ χθεσινή. Ὅπως ἡ

χθεσινή ήταν ίδια με την προηγούμενη. Τότε πού ή κάθε μέρα έφερε την επόμενη. Τότε πού υπήρχε χρόνος. Και ήταν σαν να έβαζες ένα μεγάλο φύλλο καρμπόν ανάμεσα σ' έσένα και στη μέρα σου για να την κάνεις να μοιάζει όσο το δυνατόν περισσότερο με την προηγούμενη, τότε πού ήξερες ότι σίγουρα υπήρχε χρόνος. Τò ήξερες γιατί τò ίδιο έκανες όταν μικρή σε έπαιρναν οί γονεΐς σου στη δουλειά τους και για να περάσεις την ώρα σου έδιναν πολλές λευκές κόλες χαρτί και καρμπόν, και τότε ή μέρα φαινόταν άτελείωτη, γιατί έκανες συνέχεια τò ίδιο: μικρές άπλες ζωγραφιές από γραμμές και κύκλους, πού έβγαιναν άπαράλλακτες σε όλες τις σελίδες πού βρίσκονταν κάτω από τò καρμπόν σου και όσο πιό πίσω ήταν ή σελίδα, τόσο πιό θολò γινόταν τò περιγράμμα. Όπως στα όνειρα πού μόλις είχες όνειρευτεί. Αυτή ή άναπαραγωγή ήταν μιá λυτρωτική μεταφορά για σένα, παρόλο πού κανένα καρμπόν δέν θά διέστελλε τόν χρόνο αúτη τή φορά. Γιατί ήταν πολλές οί σελίδες και βρισκόσουν στην τελευταία — σήμερα.

Άνοίγεις τò παράθυρο και είναι σήμερα. Εΐσαι στο ίδιο δωμάτιο όπου για μέρες μπαινόβγαινες ψάχνοντας να βρείς κάτι πού δέν θυμόσουν. Στο ίδιο δωμάτιο όπου έπέστρεφες τὰ βράδια πού δέν είχες σπíti, τότε πού προσευχόσουν με τις παλάμες να κοιτούν τò ταβάνι. Άλλά ό ήλιος πού ξαφνικά φώτισε αúτò τò ίδιο δωμάτιο κάνει τὰ μάτια σου να μισοκλείουν και δέν βλέπεις καθαρά. Τò καρμπόν πού παρεμβάλλεται ανάμεσα σ' έσένα και σ' αúτη τή μέρα θολώνει τὰ περιγράμματα και τò φως

και τὸ μὴ φῶς ἀναιροῦν τὸ ἓνα τὸ ἄλλο, σὰν ἀρνητικὸ πού
βρίσκει τὸ ἀρνητικὸ τοῦ ἀρνητικοῦ του. Νά οἱ φωτογρα-
φίες. Νά και ὁ σκοτεινός σου θάλαμος. Δὲν μένει παρὰ νὰ
τις ἐμφανίσεις. Στὸ νερό.

Στὸ νερὸ οἱ φωτογραφίες. Στὸ φῶς τὰ γράμματα. Τὸ
εἶχες διαβάσει σὲ ἓνα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ παιδικὰ βιβλία τὴν
ἴδια ἐποχὴ πού γέμιζες σελίδες μὲ θολὰ περιγράμματα.
Εἶχες διαβάσει ὅτι ἂν γράφεις μὲ στιλὸ βουτηγμένο σὲ
χυμὸ λεμονιοῦ ἢ γραφὴ σου θὰ εἶναι ἀόρατη. Μπορεῖ νὰ
ἐμφανιστεῖ μόνο ἂν κρατήσεις τὸ χαρτὶ κοντὰ στὸ φῶς.
Θολὰ περιγράμματα και ἀόρατα γράμματα, σκέφτηκες.
Αὐτὴ ἦταν ἡ σοδειά σου ἀπὸ τὴν παιδικὴ σου ἡλικία. Αὐ-
τὰ κουβαλᾷς ἀκόμα. Δὲν εἶσαι πιά παιδί. Νερὸ και φῶς.
Αὐτὰ χρειάζεσαι.

Ἀνοίγεις τὸ παράθυρο και εἶναι χθές. Εἶσαι στὸ ἴδιο
δωμάτιο πού ἀπὸ τὸ πρωὶ μπαινοβγαίνεις πίνοντας ἐν-
διάμεσα μιὰ γουλιὰ ἀπὸ τὸ λεμονάτο τσάι σου. Ἡ μέρα
εἶναι συννεφιασμένη. Μὲ τὰ μάτια σου ὀρθάνοιχτα βλέ-
πεις καθαρά. Μέσα κι ἔξω. Μέσα ἐσὸ κι ἔξω ἢ κονκουβά-
για, ἐπάνω στὴ λεμονιά στὴ γωνία τοῦ κήπου. «Τὸ ξέρεις
ὅτι οἱ λεμονιὲς ἔχουν ἀγκάθια;» σὲ εἶχε ρωτήσσει. Δὲν τὸ
εἶχες σκεφτεῖ. Τὸ ἤξερες, ἀλλὰ δὲν τὸ χρειάζόσουν. Τὸ εἶ-
χες ξεχάσει. Νά κάτι πού εἶχες ξεχάσει και θυμήθηκες.
Μπορεῖ νὰ ἦταν αὐτό, σκέφτεσαι. Μπορεῖ νὰ ἦταν αὐτό
πού ἔφαγες νὰ θυμηθεῖς μπαινοβγαίνοντας ἀπὸ τὸ ἓνα
δωμάτιο στὸ ἄλλο. Ναί, μᾶλλον αὐτὸ ἦταν.

Ἀνοίγεις τὸ παράθυρο και εἶναι σήμερα. Σήμερα ὁ
ἥλιος εἶναι ζεστός, ἀλλὰ τίποτα δὲν ἔχει προλάβει νὰ

στεγνώσει από τή χθεσινή βροχή. Σάν νά είχαν ανοίξει χιλιάδες μικρές βρύσες και νά μὴν εἶχαν σταματήσει νά στάζουν ὅλη μέρα και ὅλη νύχτα, κι αὐτὸ ἦταν κάτι ποὺ κανένας δὲν περίμενε. Κανένας δὲν περίμενε αὐτὴ τὴ βροχὴ χθές. Σήμερα ὅμως ὅλα εἶναι πάλι ὅπως πρὶν ἀπὸ τὴ βροχὴ. Ἔτσι νομίζεις, γιατί ἔχεις ξεχάσει ὅτι ἡ δική σου βρύση συνεχίζει νά στάζει και νά πέφτει σάν βροχὴ στὴ μικρὴ μαύρη γραμμὴ ποὺ εἶχες γίνεи στὸ ὄνειρό σου. Ἡ βροχὴ στὸ ὄνειρό σου ἔπεφτε πάνω σου ὅπως χθές.

Ἀνοίγεις τὸ παράθυρο και εἶναι χθές. Ἐχει ἤδη ξεκινήσει νά βρέχει και εἶναι περίεργο, γιατί χθές και ὅλες τὶς προηγούμενες μέρες εἶχε ἥλιο. Κανείς δὲν περίμενε αὐτὴ τὴ βροχὴ σήμερα. Δὲν πειράζει. Θὰ τοῦ τηλεφωνήσεις και θὰ κανονίσετε τὴ βραδινὴ σας συνάντηση. Τὸ τηλέφωνο εἶναι πάνω στὸ κομοδίνο σου, ὅπως ὅλες τὶς προηγούμενες μέρες. Τοῦ τηλεφωνεῖς και ἀργεῖ νά ἀπαντήσει. Συνήθως ἀργεῖ νά ἀπαντήσει. Ἀλλὰ πάντα ἀπαντάει. Ὅπως σήμερα.

Ἀνοίγεις τὸ παράθυρο και εἶναι σήμερα. Σήμερα εἶναι τόσο ὠραία ἡ μέρα. Σήμερα ἴσως νά εἶναι ἡ πρώτη μέρα ποὺ θὰ ἀπαντήσει ἀμέσως. Τὸ τηλέφωνό σου εἶναι πάνω στὸ κομοδίνο σου, ὅπως χθές και ὅλες τὶς προηγούμενες μέρες. Τοῦ τηλεφωνεῖς και ἀργεῖ νά ἀπαντήσει. Συνήθως ἀργεῖ νά ἀπαντήσει. Ὅπως σήμερα.

Σήμερα δὲν ἀπάντησε, σκέφτεσαι, κι αὐτὸ εἶναι κάτι ποὺ δὲν περίμενες, ὅπως χθές δὲν περίμενες τὴ βροχὴ. Κοιτᾶς ἔξω και ὅλα εἶναι ἀκόμα βρεγμένα· ἄρα πράγματι χθές εἶχε βρέξει· ἄρα πράγματι σήμερα δὲν εἶχε ἀπαν-

τήσει — κι αυτό είναι κάτι πὸν δὲν περιμένεις. Τὸ ἐπαναλαμβάνεις συνεχῶς καὶ καθὼς τὸ ἐπαναλαμβάνεις ἀρχίζεις νὰ μπαινοβγαίνεις ἀπὸ δωμάτιο σὲ δωμάτιο, ἀπὸ σελίδα σὲ σελίδα. Εἶναι κι αὐτὸ μιὰ λυτρωτικὴ μεταφορὰ μήπως καὶ καταφέρεις νὰ διαστείλεις τὸν χρόνο· παρόλο πὸν ξέρεις ὅτι τίποτα δὲν θὰ διέστελλε τὸν χρόνο αὐτὴ τὴ φορά. Γιατὶ κανένα καρμπὸν δὲν φτάνει μέχρι τὴν τελευταία σελίδα. Σήμερα.